
BRIEVEN UIT INDIË

PER AUTO DOOR BATAKLAND

DOOR M. A. M. RENES-BOLDINGH

WIE voor de eerste maal den weg rijdt van Medan naar Siboga, langs het Toba-meer dwars door 't bergland van Noord-Sumatra heen, die komt onwillekeurig onder den indruk van de chauffeurskunst van den autobestuurder. In veel opzichten doet de weg denken aan den grooten autoweg door de Dolomiten, al mist men hier natuurlijk de geweldige bergformaties en al zijn de dalen minder lieflijk.

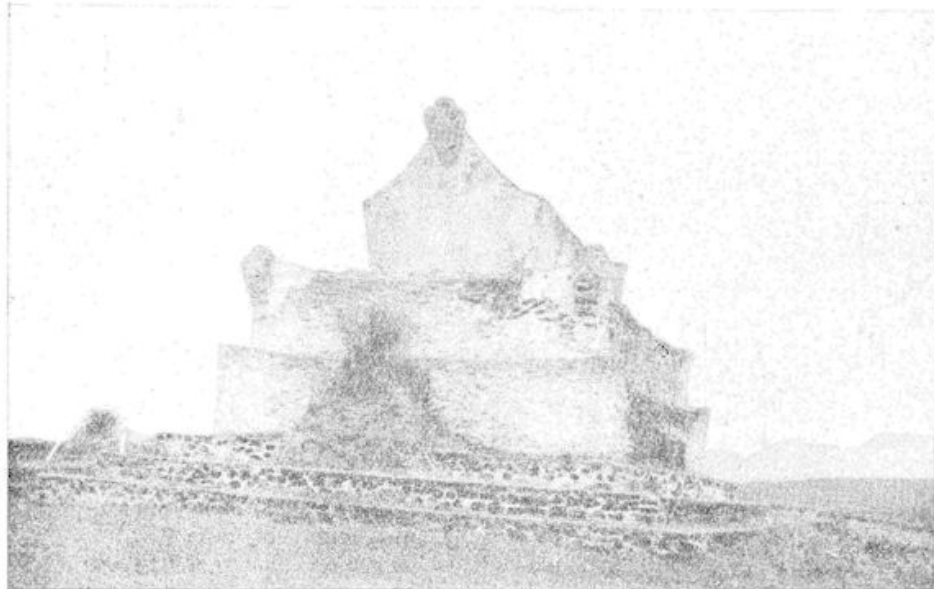
't Eerste gedeelte na Medan is bestrekkelijk eenvoudig. Een breede weg voert langs tabaks-, rubber- en theeplantages, afgewisseld met stukken rimboboe en ontelbare armoedig-uitziende kampongs. Maar daarna gaat 't met de wonderlijkste kronkelingen bergop, bergaf; langs steile rotswanden en diepe ravijnen omhoog naar de hoogvlakte of steppe, om vervolgens met weer even talloze bochten af te dalen naar 't groene Silindoengdal. Echter ligt dan 't zwaarste gedeelte van den weg nog te wachten, n.l. van Silindoeng naar Siboga, met 1300 bochten — en wát voor bochten — op een afstand van 55 K.M. Waagenziekte is op dat gedeelte dan ook zulk een gewoon verschijnsel, dat een ieder, die de tocht er goed afbrengt bestonderend wordt aangekeken en menigeen, die eens den weg gereden heeft, beplooft zichzelf plechtig het nooit en nooit weer te wagen.

Zoo is 'tgesteld met 't geen nie-

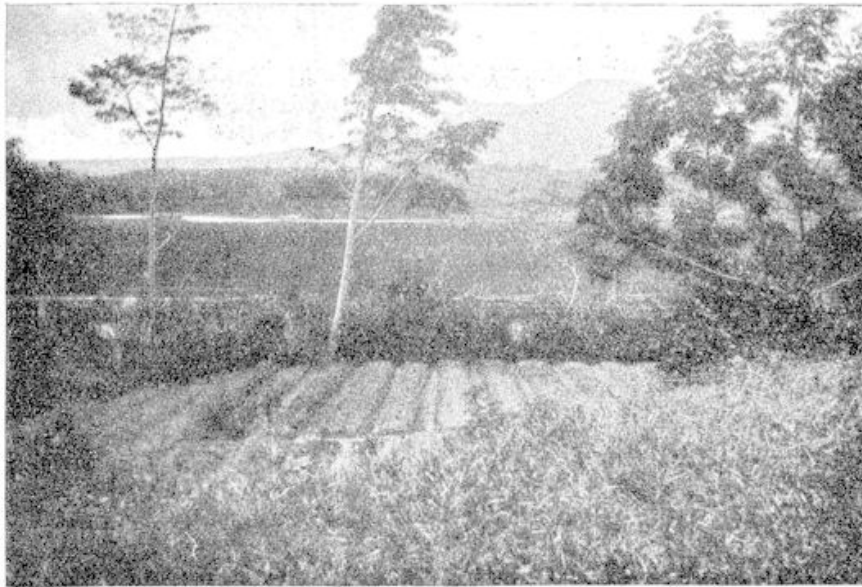
mand minder dan Louis Couperus de „mooiste weg ter wereld” genoemd heeft. En een wonder van natuurschoon is 't ook.

't Tobameer zóó blauw; blauw tot aan de wazige bergkusten van Samosir, blauw tot aan de verre horizon; de sawah's zóó groen en de berghelling en ravijnwanden zóó wonderlijk getint van 't lichtste tot 't donkerste brons, hier en daar afgebroken door een felroode breukvlakte en de lichtendwitte plekjes der gepleisterde radjagraven, die hier en daar verspreid tegen de berghellingen liggen — soms ook wel boven op een bergtop, overschaduw door een paar grafboomen, die nimmer gekapt mogen worden. Is 't niet, alsof men de kleine stoet zich voortbewegen ziet, moeizaam hun doode met zich meedragend, de berghelling op. Bonte sarongs en zwaardere schouderdoeken en op de hoofden der mannen de statige muts van donker fluweel.

't Uitzicht is wijd en groot daarboven, waar ze hun stamleider neergaan leggen, een groot deel van Batak-

Oud Radjahgraf

Blik op het Silindoengdal

land kan men van daar uit overzien, en van zeer verre zal 't graf zichtbaar zijn. De plek is goed gekozen voor een radja-graf.

Overall in 't bergland richten schilderachtige zendingskerkjes hun torenspitsen omhoog naar den hemel, overall hoort men watervalletjes bruisen en bij de holta's of kampongs komen heel of halfnaakte kindertjes de auto tegemoet springen en roepen hun vroolijk: tábe!

Onze tocht ging van Taroetoeng, de hoofdplaats van 't Silindoengdal, over Lagoe Boti naar Naroemonda in 't lager gelegen Toba-district. Want, hoewel iedere nieuweling denkt: hier zal ik nooit chauffeeren leeren, leert een ieder 't minstens even snel als in 't vlakke Holland, en in onze „Ford 1930" voelen we ons hier even veilig als in 't bergenlooze vaderland.

De dag wordt hier vroeg begonnen; regel is: 6 uur opstaan en half 7 eerste ontbijt. Wij hadden, rekening houdend met onze twee kleine jongens, die ook mee mochten, 't vertrek op half acht vastgesteld — wat dan ook werkelijk gelukte.

De zon brandde al tamelijk fel, maar onder 't voortrijden was 't zoo frisch dat de meegenomen jassen en jekkertjes dadelijk goeden dienst konden doen. Zelfs hebben we op de steppe de plaid nog ontrold en heerlijk uitgespreid over de bloote beenen van de jongens en zijn wij drietjes achterin gezellig warm tegen elkaar aangekropen.

In 't begin waar 't dal nog zijn volle breedte heeft, zijn de sawah's vlak langs der weg en langs de kali. Ze moeten nu in 't begin van den regentijd, gereed worden gemaakt voor 't nieuwe zaaisel en alles wat maar handen heeft, is druk in de weer.

Vrouwen, 't kleinste kindje in de slendang op den rug gebonden, werken met den patjol den grond om; mannen staan tot over de knieën in de dikke modder om waterkeeringen op te werken, en kleine jongens en meisjes dragen met de handen klei aan, of stampen vast, wat vader heeft opgebouwd. En alles moet door eigen kracht geschieden. Geen ploeg, geen eg, of welk werktuig ook, kan in dezen doornatten grond gebruikt worden. Alleen menschenhanden kunnen de sawah's toebereiden voor den komenden rijstoogst, waarvan 't wel en wee der gansche bevolking afhangt.

Er is nog geen druk verkeer op den weg, 't is nog vroeg en 't is geen pas-serdag. Een enkele voetganger, die nog naar zijn landwerk gaat, een paar schoolkinderen, enkele bendie's, waarvan de

BRIEVEN UIT INDIË

PER AUTO DOOR BATAKLAND

DOOR M. A. M. RENES-BOLDINGH

WIE voor de eerste maal den weg rijdt van Medan naar Siboga, langs het Tobameer dwars door 't bergland van Noord-Sumatra heen, die komt onwillekeurig onder den indruk van de chauffeurskunst van den autobestuurder. In veel opzichten doet de weg denken aan den grooten autoweg door de Dolomiten, al mist men hier natuurlijk de geweldige bergformaties en al zijn de dalen minder lieflijk.

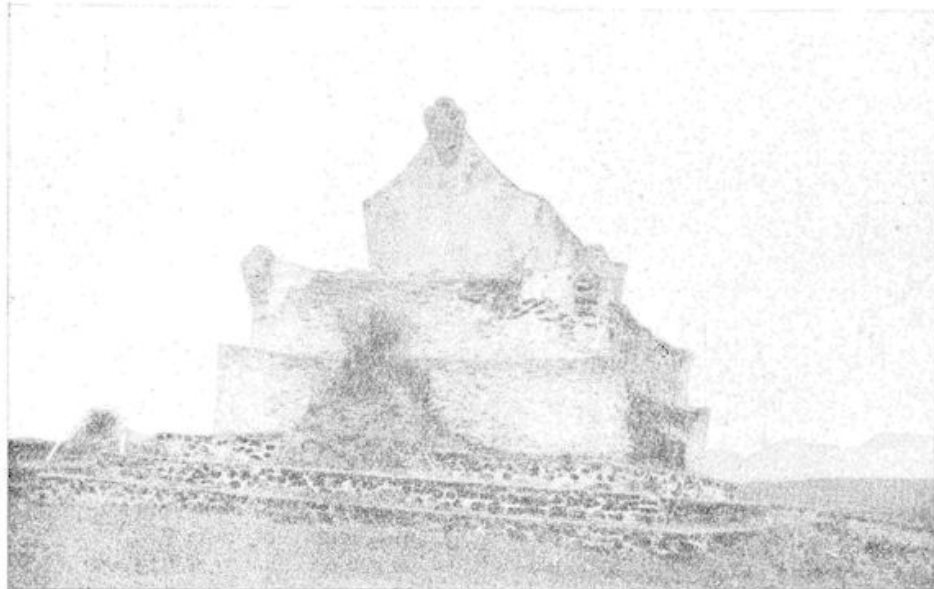
't Eerste gedeelte na Medan is bestrekkelijk eenvoudig. Een breede weg voert langs tabaks-, rubber- en theeplantages, afgewisseld met stukken rimboboe en ontelbare armoedig-uitziende kampongs. Maar daarna gaat 't met de wonderlijkste kronkelingen bergop, bergaf; langs steile rotswanden en diepe ravijnen omhoog naar de hoogvlakte of steppe, om vervolgens met weer even talloze bochten af te dalen naar 't groene Silindoengdal. Echter ligt dan 't zwaarste gedeelte van den weg nog te wachten, n.l. van Silindoeng naar Siboga, met 1300 bochten — en wát voor bochten — op een afstand van 55 K.M. Waagenziekte is op dat gedeelte dan ook zulk een gewoon verschijnsel, dat een ieder, die de tocht er goed afbrengt bestonderend wordt aangekeken en menigeen, die eens den weg gereden heeft, beplooft zichzelf plechtig het nooit en nooit weer te wagen.

Zoo is 'tgesteld met 't geen nie-

mand minder dan Louis Couperus de „mooiste weg ter wereld” genoemd heeft. En een wonder van natuurschoon is 't ook.

't Tobameer zóó blauw; blauw tot aan de wazige bergkusten van Samosir, blauw tot aan de verre horizon; de sawah's zóó groen en de berghelling en ravijnwanden zóó wonderlijk getint van 't lichtste tot 't donkerste brons, hier en daar afgebroken door een felroode breukvlakte en de lichtendwitte plekjes der gepleisterde radjagraven, die hier en daar verspreid tegen de berghellingen liggen — soms ook wel boven op een bergtop, overschaduw door een paar grafboomen, die nimmer gekapt mogen worden. Is 't niet, alsof men de kleine stoet zich voortbewegen ziet, moeizaam hun doode met zich meedragend, de berghelling op. Bonte sarongs en zwaardere schouderdoeken en op de hoofden der mannen de stamige muts van donker fluweel.

't Uitzicht is wijd en groot daarboven, waar ze hun stamleider neergaan leggen, een groot deel van Batak-

Oud Radjahgraf